

biorczej, kolej może przesyłkę zatrzymać i oddać do rozporządzenia nadawcy, który ponosi powstałe z tego powodu wydatki (oddanie na skład, składowe, postojowe i t. p.).

2) Podstawę dla umowy o przewóz stanowią wewnętrzne przepisy taryfowe i przewozowe kolei żelaznych, biorących udział w przewozie towarów.

3) Odprawianie w komunikacji pomiędzy W. M. Gdańskiem a Polską odbywa się w ten sposób, że dla przestrzeni gdańskiej aż po taryfowy punkt rozdzielczy stosuje się taryfy gdańskie, dla linii polskich taryfy polskie.

4) Należność przewozową pobiera się:

I. W komunikacji ze stacji W. M. Gdańska do Polski:

- a) albo z góry za całą przestrzeń;
- b) albo z góry tylko do taryfowego punktu rozdzielczego w walucie gdańskiej z przekazaniem reszty w walucie polskiej na odbiorcę.

II. W kierunku odwrotnym, t. j. z Polski do stacji W. M. Gdańska:

- a) albo z góry za całą przestrzeń we właściwych walutach;
- b) albo z góry do taryfowego punktu rozdzielczego w walucie polskiej z przekazaniem reszty na odbiorcę;
- c) albo całe przewoźne przekazuje się na odbiorcę.

Oplaty pod I a) i b) oraz II b) i c) pobiera się w Gdańsku w walucie gdańskiej, przeliczając należności polskie według kursu, ustalanego co pewien czas. Na życzenie płaconego pobiera kolej należności za linie polskie w walucie polskiej.

5) Oplaty w komunikacji tranzytowej pomiędzy polskimi stacjami przez obszar W. M. Gdańska oblicza się na podstawie taryf polskich za całą odległość.

6) Dla obliczeń przewoźnego za przestrzeń od taryfowego punktu rozdzielczego do stacji przeznaczenia miarodajne są taryfy, obowiązujące na danym odcinku w dniu przejścia przesyłki przez rzeczony taryfowy punkt rozdzielczy.

7) Wydatki w gotówkę, zaliczenia i ubezpieczenia terminu dostawy wyłącza się w komunikacji między W. M. Gdańskiem z jednej, a Polską z drugiej strony.

8) Odpowiedzialność kolei za zaginięcie, brak, uszkodzenie i przekroczenie terminu dostawy wobec uprawnionego nadawcy lub odbiorcy określają postanowienia przepisów przewozowych i taryfowych, obowiązujących na odnośnych obszarach. Odstąpienie praw, wynikających z powyższych przepisów komu innemu, jak nadawcy lub odbiorcy, jest niedopuszczalne.

9) Bez dalszego dowodu można uważać za zaginioną:

- a) przesyłkę pośpieszną, jeżeli najpóźniej 45 dnia po nadaniu nie nadeszła do stacji przeznaczenia;
- b) przesyłkę zwyczajną, jeżeli przy odległościach do 200 km. najpóźniej dnia 60, zaś przy odległościach powyżej 200 km. najpóźniej dnia 90 po nadaniu nie nadeszła do stacji przeznaczenia.

Przy obliczaniu powyższych czasokresów nie uwzględnia się jednak czasu trwania manipulacji celnych na stacjach pośrednich, o ile takowe będą istniały.

10) Rozdzielczymi punktami taryfowymi, do i od których obliczać się ma należności przewozowe według taryf polskich względnie gdańskich, są następujące stacje:

- a) na odcinku Gdańsk-Tczew i na odcinku Tiegenhof-Tczew stacja Tczew;
- b) na odcinku Hohenstein-Skarszawy stacja Gołębiewko;
- c) na odcinku Praust-Kartuzy stacja Stara Piła,
- d) "Kokoszki" Gdańsk - Wrzeszcz - Kartuzy stacja
- e) na odcinku Gdańsk-Wejherowo stacja Kack Mały.

E. Postanowienia końcowe.

Powyższe zasady dotyczą zarówno ogólnych przepisów taryfowych, jak i sposobu obliczania opłat przewozowych oraz należności ubocznych, klasyfikacji towarów, wysokości stawek i t. p.

Należności narosłe na stacjach pośrednich lub granicznych zalicza się wedle przepisów taryfy, obowiązującej w okręgu danej stacji pośredniej lub granicznej.

Zasady i przepisy niniejszego rozporządzenia nie odnoszą się do komunikacji między Polską a Gdańskiem przez Mławę, Iławę (Deutsch Eylau) i Malbork (Marienburg).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1922 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 6 września 1920 r. o tymczasowej bezpośredniej komunikacji osobowej, bagażowej i towarowej między stacjami polskich kolei państwowych a stacjami, położonymi na obszarze W. M. Gdańska oraz między stacjami polskich kolei państwowych przez obszar W. M. Gdańska (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 87, poz. 576).

Minister Kolei Żelaznych:

Sikorski

Minister Skarbu:

w z. *Markowski*

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. *Henryk Strasburger*.

53.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 30 grudnia 1921 r.

o przejęciu szkoły mleczarskiej w Rzeszowie pod zarząd Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Na mocy art. 4 i 9 ustawy z dnia 30 stycznia 1920 r. o zniesieniu Sejmu i Wydziału Krajowego

b. Królestwa Galicji i Lodomerji w W. Ks. Krakowskiem (Dz. U. R. P. № 11, poz. 61) zarządza się co następuje:

§ 1. Szkoła mleczarska w Rzeszowie przechodzi z dniem 1 stycznia 1922 roku pod zarząd Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
w z. *T. Łopuszański*

Minister Skarbu:
Michalski

54.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 4 stycznia 1922 r.

o organizacji urzędów śledczych.

Na podstawie art. 5, 7 i 9 ustawy z dnia 24 lipca 1919 r. o policji państwowej (Dz. P. P. P. № 61, poz. 363) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy każdej komendzie okręgowej policji państwowej zostaje zorganizowany urząd śledczy. W miastach stanowiących samodzielną jednostkę administracyjną, oraz w miastach, w których mają swoją siedzibę sądy okręgowe, wreszcie w miarę potrzeby i w innych miastach będą zorganizowane ekspozytury okręgowych urzędów śledczych, wchodzące w skład policji odnośnego miasta i podporządkowane pod względem służbowym lokalnym komendom policji.

§ 2. Zadania urzędów śledczych oraz ich ekspozytur polegają na zapobieganiu przestępstwom i ich ujawnianiu. Funkcjonariusze policji śledczej, jako część policji państwowej, podlegają wszystkim postanowieniom, zawartym w ustawie o policji państwowej.

§ 3. Zakres działania urzędów śledczych oraz ich ekspozytur w siedzibach sądów okręgowych rozciąga się w miarę możliwości na całe terytorjum odnośnego sądu okręgowego.

§ 4. W czynnościach dochodzenia przestępstw urzędy śledcze oraz ekspozytury policji śledczej są w bezpośredniej zależności od urzędów wymiaru sprawiedliwości.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci

moc obowiązującą przepisy o organizacji urzędów policyjno-śledczych, ogłoszone w Monitorze Polskim № 235 z dn. 29 października 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

55.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 31 grudnia 1921 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości oraz Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego w przedmiocie wykonania ustaw: z 18 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 28, poz. 165) i z 30 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 513) w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych.

Na podstawie art. 13 ustawy z 18 marca 1920 r. w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych (Dz. U. R. P. № 28, poz. 165), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1921 r. o rozciągnięciu mocy tej ustawy na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: grodzieński, białowiecki i wołkowyski województwa białostockiego (Dz. U. R. P. № 71, poz. 480) i art. 3 ustawy z dnia 30 lipca 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia i częściowej zmiany tej ustawy (Dz. U. R. P. № 75, poz. 513) zarządza się co następuje:

§ 1. Obowiązkowi wydzierżawiania podlegają, bez względu na ogólny obszar gospodarstwa, grunty leżące odłogiem, a zdadne pod uprawę rolną, których właściciele, posiadacze bądź osoby, mające je pod swoim zarządem, opieką lub w dzierżawie, sami uprawić nie mogą.

§ 2. Ugory, uzasadnione normalną gospodarką trójpolową lub racjonalną gospodarką płodozmienną z warunkiem, że okres ugorowania bez stosowania mechanicznej uprawy od czasu sprzętu ostatnich kłosowych nie trwa dłużej, niż do 1 lipca roku następnego, jak również kilkuletnie kultury pastewne, jako to: koniczyny, esparcety, lucerny, szlachetne trawy, względnie ich mieszanek, założone i utrzymywane w sposób racjonalny, o ile stan ich i przypuszczalna wysokość plonów odpowiada przeznaczeniu, nie będą uważane za odłogi w rozumieniu ustawy z 18 marca 1920 r.

§ 3. Spółki gospodarcze, zawierane w celu uprawy gruntów, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem dzielenia się płodami w naturze, pomiędzy użytkownikami a właścicielami, posiadaczami, bądź osobami, mającymi takie grunty pod swoim zarządem, opieką lub w dzierżawie, nie będą uważane za dzierżawy w rozumieniu ustawy z 18 marca 1920 r.